

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 601/2025-50

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Mariánom Zemanom, advokátom, Medená 18, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5Tpo/34/2025 z 1. júla 2025, uzneseniu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 0Tp/203/2025 z 19. júna 2025 a proti príkazu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 0Tp/197/2025 zo 14. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 28. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na osobnú slobodu a zákonnosť jej obmedzenia podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na obhajobu podľa čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na zákaz nútenia k sebaobviňovaniu podľa čl. 47 ods. 1 ústavy a čl. 50 ods. 4 ústavy už uvedenými uzneseniami všeobecných súdov a vyslovenia porušenia práva podľa čl. 13 ods. 4 ústavy, práva na ochranu obydlia podľa čl. 21 ods. 2 ústavy, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru už označeným príkazom okresného súdu na vykonanie domovej prehliadky. V petite ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby nálezom okrem vyslovenia porušenia označených práv zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 5Tpo/34/2025 z 1. júla 2025, aby prikázal krajskému súdu sťažovateľa prepustiť neodkladne na slobodu a uložil povinnosť nahradiť trovy konania.

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na základe uznesenia vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej protidrogovej jednotky, protidrogového

oddelenia Stred, Banská Bystrica zo 17. marca 2025 bolo začaté trestné stíhanie vo veci zločinu podľa § 173 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona pre opísaný skutok (zadovažovanie psychotropnej látky kokainu vo väčšom množstve od konca roka 2024 od nezistených osôb a jeho distribúcia vo Zvolene a okolí), ktoré bolo neskôr začaté pre ďalšie čiastkové útoky. Prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen navrhol 13. júna 2025 vydanie príkazu na vykonanie domovej prehliadky a sudca pre prípravné konanie okresného súdu príkazom sp. zn. 0Tp/197/2025-53-V-OS-ZV zo 14. júna 2025 nariadil vykonať domovú prehliadku u sťažovateľa v dvoch označených bytoch v Žiline v uvedenom čase s cieľom zaistenia omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, zariadení a pomôcok na výrobu, váženie, balenie a skladovanie uvedených látok, záznamov a evidencií o nákupe, distribúcii a predaji látok, mobilných telefónov, SIM kariet, dátových nosičov a iných technických zariadení používaných na komunikáciu s ďalšími podozrivými osobami, finančných prostriedkov pochádzajúcich z predaja omamných a psychotropných látok, prípadne iných vecí pochádzajúcich z predmetnej trestnej činnosti alebo súvisiacich s ňou.

3. Uznesením vyšetrovateľa zo 17. júna 2025 bol sťažovateľ obvinený zo spáchania pokračovacieho zločinu neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, 4 písm. c) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť konaním uvedeným v bodoch 2 až 4 uznesenia. Ďalší obvinený [REDAKOVANÉ] sa mal dopustiť konania uvedeného v rovnakých bodoch uznesenia kvalifikovaného rovnako ako pri sťažovateľovi, ako aj konania uvedeného v prvom bode uznesenia, ktoré nebolo kvalifikované podľa § 20 Trestného zákona. Tretia osoba bola obvinená pre prečin podľa § 173 ods. 1 Trestného zákona opísaný v piatom bode uznesenia o obvinení.

4. Sťažovateľ bol uznesením okresného súdu sp. zn. 0Tp/203/2025 z 19. júna 2025 podľa § 72 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného poriadku vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorú okresný súd podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Okresný súd neprijal záruku [REDAKOVANÉ] za ďalšie správanie sťažovateľa ani písomný sľub sťažovateľa. Väzba začala plynúť 16. júna 2025. Napadnutým uznesením krajský súd podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažovateľom podanú sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu.

5. Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že sťažovateľ zahlásil sťažnosť ústne do zápisnice o výsluchu 19. júna 2025 a písomné dôvody doručil prostredníctvom obhajcu 24. júna 2025. V nich uviedol, že sťažnosť podáva z dôvodov podľa § 189 ods. 1 Trestného poriadku a že zvyšok odôvodnenia doplní do 10 pracovných dní od sprístupnenia vyšetrovacieho spisu, ktorý obhajobe napriek jej žiadosti dovtedy nebol sprístupnený. Krajský súd nepovažoval sťažnosť za podanú dôvodne, pretože existovali dôvody preventívnej väzby. Uznesenie okresného súdu obsahuje zákonné náležitosti a sudca pre prípravné konanie ho odôvodnil dostatočným spôsobom. Krajský súd priblížil obsah uznesenia o vznesení obvinenia, skonštatoval splnenie formálnych podmienok podľa zákona (vznesenie obvinenia, predvedenie v lehote pred sudcu, ktorý ho v lehote vypočul a rozhodol o väzbe). K materiálnym podmienkam uviedol, že dosiaľ zistené skutočnosti a zabezpečené dôkazy nasvedčujú tomu, že skutok kladený sťažovateľovi za vinu bol spáchaný a napĺňa zákonné znaky uvedeného zločinu. Zo spisového materiálu vyplýva dôvodné podozrenie, že ho spáchal sťažovateľ. Ten spáchanie skutku poprel, avšak dôvodnosť obvinenia v miere zodpovedajúcej vyššiemu stupňu pravdepodobnosti odôvodňujú skutočnosti ozrejmene výpoveďou agenta [REDAKOVANÉ], pričom dosiaľ zistené skutočnosti sú podporené aj zabezpečenými

listinnými dôkazmi, predovšetkým záznamami o sledovaní osôb a vecí. Krajský súd zdôraznil okolnosti rozhodné pri posudzovaní rozhodovania súdov o väzbe, ako to, či skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatel'om skutku, ktorý má byť trestným činom, nie o vine či nevine obvinenej osoby. Pri dôvodnosti obavy z pokračovania v trestnej činnosti v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku krajský súd uviedol, že si osvojil správny záver okresného súdu, že nie je možné sťažovateľovi zabrániť v ďalšom páchaní trestnej činnosti inak ako jeho vzatím do väzby. Jednoznačne boli preukázané konkrétne okolnosti nasvedčujúce dôvodnosti obavy, že bude pokračovať v trestnej činnosti, ktoré spočívajú jednak v závažnosti stíhanej trestnej činnosti a vysokej spoločenskej nebezpečnosti, a to aj s ohľadom na objem zobchodovanej látky. Sťažovateľ má síce len jeden záznam v registri trestov (podmienečne zastavené trestné stíhanie a osvedčenie sa v skúšobnej dobe), avšak priťahuje mu, že je nateraz dostatočne odôvodnený záver, že práve drogovou trestnou činnosťou si zabezpečoval finančné prostriedky, resp. vyšší životný štandard. Podľa krajského súdu okresný súd správne poukázal na to, že neboli dosiaľ stotožnené ďalšie osoby podieľajúce sa na páchaní trestnej činnosti ako odberatelia a najmä dodávatelia, čo umocňuje dôvody preventívnej väzby. Krajský súd považoval za správny postup okresného súdu, ak pre nahradenie väzby nepovažoval za dostatočnú záruku písomný sľub ani dohľad probačného a mediačného úradníka s poukazom na okolnosti prípadu a osobu sťažovateľa. Krajský súd po skúmaní, či účel väzby nemožno dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka, dospel k záveru, že v tomto prípade nie je zatiaľ možné účel preventívnej väzby dosiahnuť týmto náhradným inštitútom s ohľadom na okolnosti prípadu, najmä povahu a závažnosť trestnej činnosti, ale aj osobu sťažovateľa, ktorý v súčasnom štádiu konania nedáva záruku za to, že väzba by mohla bez rozumných pochybností byť nahradená v zmysle § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ani dostupné možnosti probačného a mediačného úradníka podľa krajského súdu neumožňujú nepretržitý dohľad nad správaním a konaním sťažovateľa a tieto nedávajú dostatočnú záruku za to, že bude rešpektovať prípadné obmedzenia a povinnosti a nedopustí sa ďalšej trestnej činnosti. Tvrdenia sťažovateľa, že nie sú splnené podmienky a dôvody preventívnej väzby, sú v rozpore so skutočnosťami zistenými okresným súdom, ktoré krajský súd v podrobnostiach rozviedol.

6. K námietkam sťažovateľa krajský súd uviedol, že neobstoja a v kontexte posudzovania dôvodov väzby sú bez právneho významu. Stotožnil sa tu s okresným súdom, keďže nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu nebolo odmietnuté, ale nebolo možné ho zrealizovať vzhľadom na krátky časový odstup medzi podaním žiadosti o nahliadnutie a výsluchom sťažovateľa na súde (18. 6. 2025 o 23:36:31 h a 19. 6. 2025 o 13:30 h). Dodal, že iná, resp. skôr podaná žiadosť o nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu zo strany obhajcu sťažovateľa nie je súčasťou spisového materiálu. Navyše dozor nad zachovávaním zákonnosti predsúdneho konania vykonáva prokurátor, nie krajský súd ako sťažnostný súd rozhodujúci o väzbe a táto bude súdom skúmaná po prípadnom podaní obžaloby. S takouto námietkou je potrebné obrátiť sa na prokurátora podľa § 210 Trestného poriadku. Krajský súd dodal, že dosiaľ neboli namietané skutočnosti verifikované prokurátorom, naopak, prokurátor aj na výsluchu sťažovateľa uviedol, že vyšetrovateľovi ani len nebola doručená písomná žiadosť o nahliadnutie do spisu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Napadnuté uznesenie bolo vydané predčasne, len 6 pracovných dní po sprístupnení vyšetrovacieho spisu obhajobe. Obhajoba v tom čase ešte nevyčerpala možnosti na doplnenie

písomného odôvodnenia sťažnosti, z ktorej obsahu jednoznačne vyplývalo, že odôvodnenie bude doplnené do 10 pracovných dní od sprístupnenia (25. júna 2025). Sťažnosť aj bola reálne doplnená v uvedenej lehote, podaním zo 7. júla 2025, ale krajský súd už rozhodol skôr, hoci mu bolo známe, že sťažovateľ mieni sťažnosť doplniť. Pre sťažovateľa bolo nevyhnutné poznať obsah vyšetrovacieho spisu, aby sa mohol proti uzneseniu okresného súdu vyjadriť odborne a relevantne. Bez toho by bolo odôvodnenie sťažnosti len formálne a obsahovo prázdne. Bolo by preto zjavne neprimerané požadovať, aby predložil podrobné a plnohodnotné odôvodnenie sťažnosti v trojdňovej lehote bez oboznámenia sa s konkrétnymi dôkazmi údajne preukazujúcimi dôvodné podozrenie. Obzvlášť keď už pri prvom úkone po vznesení obvinenia poukazovala obhajoba na porušenie práva na obhajobu nesprístupnením spisu. Sťažovateľ upriamuje pozornosť na rozdiel medzi lehotou na podanie opravného prostriedku a lehotou na jeho odôvodnenie s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo/49/2007 z 29. januára 2008 a nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3955/19 z 1. apríla 2020. Ak súd obhajobu neinformoval, že neakceptuje jej zámer podať v určenej lehote odôvodnenie, a jasne jej neurčil termín, dokedy musí odôvodnenie doplniť, bol povinný jej umožniť doplniť odôvodnenie sťažnosti v požadovanej lehote, hoci by bola neprimerane dlhá. Krajský súd neuviedol dôvod, pre ktorý by bolo potrebné o sťažnosti rozhodnúť bezodkladne. Sťažovateľ výslovne určil prioritu práv a uprednostnil dôsledné uplatnenie svojho práva na obhajobu pred rýchlosťou konania, na čo by mal rozhodujúci orgán povinnosť prihliadnuť. Krajský súd tak znemožnil obhajobe predniesť zásadné právne a skutkové argumenty, ktoré boli zahrnuté do odôvodnenia sťažnosti, ktoré už súd nezohľadnil. Nemožno akceptovať výklad, že krajský súd rozhodol aj napriek absencii doplneného odôvodnenia a vykonal prieskum zákonnosti postupu a rozhodnutia okresného súdu v plnom rozsahu, pretože je formalistický a vecne neudržateľný, keďže doplnenie obsahovalo argumentáciu o závažných pochybeniach, ktoré krajskému súdu neboli v čase rozhodovania známe a nemohli byť posudzované. Úplne by sa tak strácal význam práva sťažovateľa predniesť vlastnú argumentáciu vo forme písomného odôvodnenia sťažnosti. Zároveň je podľa sťažovateľa objektívne nemožné, aby sa krajský súd v takom krátkom čase detailne oboznámil so spisom v rozsahu potrebnom na posúdenie všetkých aspektov väzby. Zarážajúci je aj časový nesúlad, keď k rozhodnutiu pristúpil krajský súd bezodkladne, bez poskytnutia času na doplnenie odôvodnenia sťažnosti a napadnuté uznesenie bolo odoslané poštovým podnikom až 11. júla 2025.

8. Okresný súd a krajský súd nepreukázali konkrétne okolnosti objektívne nasvedčujúce tomu, že sťažovateľ bude pokračovať v trestnej činnosti, ich uznesenia tak nesú znaky arbitrárnosti, absencie dostatočného skutkového základu a porušenia zákonnosti. Okresný súd sa neopodstatnene a neústavne vyhol vlastnému hodnoteniu dôkazov, keď namiesto nezávislého posúdenia existencie dôvodného podozrenia len parafrázoval závery vyšetrovateľa bez toho, aby uviedol konkrétne skutkové zistenia, na základe ktorých dospel k záveru o dôvodnosti trestného stíhania proti sťažovateľovi. Rezignuje tak na svoju funkciu ochrany základných práv obvinených v trestnom konaní, čo je v priamom rozpore s požiadavkami kladenými na rozhodovanie súdu o väzbe a zároveň to jeho rozhodnutie robí nepreskúmateľným. Krajský súd v rozpore s nálezom ústavného súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 33/2021 uviedol, že rozhodnutie o trvaní väzby sťažovateľa bolo založené najmä na závažnosti a rozsahu stíhanej drogovej činnosti, ako aj na skutočnosti, že dosiaľ neboli stotožnené ďalšie osoby, a konštatoval, že si sťažovateľ zabezpečoval prostredníctvom tejto činnosti vyšší životný štandard. Súdny nedokázali identifikovať ani jednu objektívne overiteľnú konkrétnu skutočnosť, z ktorej by bolo možné vyvodiť dôvodnú obavu, že bude pokračovať v trestnej činnosti. Vyjadrenia o „životnom štandarde“ alebo „závažnosti skutku“ nie sú právne

relevantnými dôvodmi, iba hodnoteniami skutku, ktoré nemôžu byť zohľadniteľné pri rozhodovaní o väzbe.

9. Prostredníctvom dôvodov väzby došlo k porušeniu princípu *nemo tenetur se ipsum accusare*, pretože súdy opierali rozhodnutie o dôvodnosti preventívnej väzby aj o okolnosť, že v rámci vyšetrovania dosiaľ neboli stotožnené ďalšie osoby. Uvedená formulácia dôvodu vytvára nepriamy tlak na sťažovateľa, aby označil osoby podieľajúce sa na skutku, a tak vlastne prispel k vlastnému usvedčeniu, neprípustne posúva funkciu väzby na nástroj nátlaku, ktorého účelom má byť motivácia k spolupráci. Ocitol sa v patovej situácii, keď objektívne nemôže splniť implicitne požadované predpoklady na prepustenie z väzby. Navyše absentuje skutkový základ pre tvrdenie, že uvedené osoby existujú.

10. Došlo k svojvoľnému záveru o existencii dôvodného podozrenia bez riadneho vyhodnotenia dôkazov. Žiadny z predložených dôkazov (výpovede agenta a záznamy z operatívneho zisťovania informácií) nesvedčí v neprospech sťažovateľa v rozsahu, ktorý by mohol byť právne relevantný pre záver o existencii dôvodného podozrenia. V tejto časti sú rozhodnutia súdov nepreskúmateľné, pretože absentuje individualizované odôvodnenie záveru súdov k dôkazom. Obsah dôkazov, naopak, vylučuje možnosť, že by sa sťažovateľ podieľal na skutku, ktorý je predmetom stíhania. Zo zápisníc o výsluchu svedka z 12. a 16. júna 2025 vyplýva úplná absencia jednoznačného identifikačného údaj, ktorým by osoba sťažovateľa bola spojená s niektorým z údajne sledovaných skutkov. Pri záznamoch z operatívneho zisťovania informácií ide o súbor dokumentov s nulovou informatívnou hodnotou vo vzťahu k sťažovateľovi, resp. prinajlepšom založených na špekulatívnych, neoverených a nepodložených tvrdeniach. Pokus vybudovať dôvodné podozrenie na tomto základe nemožno vnímať inak než ako prejav dôkaznej núdze.

11. Okresný súd a krajský súd konštatovali existenciu dôvodného podozrenia bez toho, aby identifikovali konkrétny dôkaz vo vzťahu k osobe sťažovateľa a aby tento vyhodnotili. Svoj záver založili výlučne na zovšeobecnených tvrdeniach a nepriamych záveroch bez skutkovej opory, čo predstavuje porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Akceptovaním záveru o dôvodnom podozrení bez posúdenia kvality a relevancie dôkazov súdy legalizovali zbavenie osobnej slobody, aj keď neexistuje proti nej konkrétny ani presvedčivý dôkaz. Konštrukt obvinenia je založený výhradne na domnienkach, dedukciách, hypotézach a nepriamej prítomnosti sťažovateľa v blízkosti osôb, ktoré sa priznali k účasti na trestnej činnosti. Absentuje priamy dôkaz usvedčujúci páchatel'a, keď výpoveď agenta oslabuje dôkaznú bázu obvinenia a záznamy z operatívnej činnosti obsahujú iba nepodložené tvrdenia. Prítomnosť sťažovateľa vo vozidle so spoluobvineným je účelovo interpretovaná ako spolupáchateľstvo bez analýzy jeho konania či preukázania jeho vedomej a úmyselnej účasti na skutku. Išlo o ich obvyklý spoločenský kontakt ako kamarátov, keď spoluobvinený požiadal sťažovateľa o odvoz, kde si potreboval niečo vybaviť. Takýto extenzívny výklad znakov trestného činu je v praxi neudržateľný, v rozpore so zásadami trestného práva, najmä zásadou prezumpcie nevinu a *in dubio pro reo*.

12. Vydaním a realizáciou napadnutého príkazu došlo k zásahu do označených práv. Domová prehliadka a prehliadky motorových vozidiel boli vykonané nezákonne, v rozpore s judikatúrou ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva. Neexistoval kvalifikovaný skutkový základ umožňujúci ich vykonanie ani dôkaz odôvodňujúci zásah, iba všeobecné domnienky a hypotézy o možnosti, že v uvedených priestoroch sa nachádzajú dôkazy trestnej činnosti. Postup bol v rozpore s požiadavkou proporcionality a nevyhnutnosti zásahu, so zákazom tzv. „fishing

expedition“. Ide o závažný zásah do základných práv na nedotknuteľnosť obydlia, ochranu súkromia a majetku sťažovateľa, ktorý nebol opretý o zákonné podmienky. Okresný súd nevykonal vlastnú úvahu o nevyhnutnosti a primeranosti zásahu. Napadnutý príkaz neobsahuje konkrétne úvahy o tom, prečo by v bytoch mali byť dôkazné prostriedky, absentuje odôvodnenie k osobe sťažovateľa. Akékoľvek dôkazy získané na základe napadnutého príkazu je potrebné považovať za získané v rozpore so zákonom.

13. Orgány činné v trestnom konaní od začiatku zásahu do osobnej slobody sťažovateľa nerešpektovali jeho právo na obhajobu. Ignorovali jeho požiadavku, aby bola kontaktovaná jeho manželka na zabezpečenie kontaktu s advokátom, vystavili ho nátlaku, aby odovzdal telefón s prístupovými údajmi, aj keď nebol náležite poučený o svojich právach a mal už ustanoveného obhajcu, ktorý žiadal o prítomnosť na vykonaní úkonov.

14. Zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov došlo k zásadnému porušeniu práv nesprístupnením vyšetrovacieho spisu. Obhajobe nebol napriek jej opakovanej žiadosti na prvom výsluchu 17. júna 2025 a písomne 18. júna 2025 do vyhotovenia ústavnej sťažnosti (28. júla 2025) sprístupnený kompletný vyšetrovací spis, konkrétne jeho osobitná časť, čo možno vnímať ako aktívne opomenutie procesnej povinnosti, ktoré znemožnilo riadne a efektívne vykonávať obhajobu. Plne aplikovateľné sú závery nálezu sp. zn. ÚS 163/03 z 25. februára 2004, hoci tam išlo o žiadosť o prepustenie z väzby. Tam formulované princípy sú relevantné aj v kontexte sťažnostného konania. Pre efektívny prieskum musí byť obhajobe poskytnutá reálna možnosť poznať dôkaznú situáciu a vyjadriť sa k nej. Nemožnosť nahliadnutia do spisu vedie k procesnej nerovnováhe, porušeniu zásady rovnosti zbraní a k zásahu do práva na účinnú obhajobu. Aj z nálezu sp. zn. III. ÚS 227/2023 z 18. augusta 2023 vyplýva, že právo nahliadať do celého vyšetrovacieho spisu predstavuje zásadnú súčasť práva obvineného na obhajobu.

15. Návrh na vydanie príkazu na prepustenie z väzby je odôvodnený naplnením dôvodu na vyslovenie porušenia ústavne zaručených práv (na obhajobu, na súdnu ochranu, nebyť zbavený osobnej slobody inak než spôsobom ustanoveným zákonom). Zrušenie napadnutého uznesenia nemôže postačovať, keďže väzba by pokračovala bez riadneho titulu a porušenie by sa prehlbovalo.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 47 ods. 1, 2, čl. 50 ods. 3 a 4 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uzneseniami, resp. postupom všeobecných súdov pri vzatí sťažovateľa do väzby. Okrem toho je predmetom ústavnej sťažnosti aj namietané porušenie práv garantovaných ústavou a dohovorom v súvislosti s domovou prehliadkou nariadenou a vykonanou na základe napadnutého príkazu.

17. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K porušeniu práv sťažovateľa napadnutým príkazom:

18. Plénum ústavného súdu uznesením sp. zn. PLz. ÚS 1/2024 zo 7. mája 2024 zjednotilo právne názory jeho viacerých predchádzajúcich rozhodnutí so záverom, že ústavná sťažnosť pre porušenie ústavných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 8 dohovoru osoby, ktorá je v trestnom konaní podozrivá, obvinená alebo obžalovaná, príkazom súdu na vyhotovenie záznamov je podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde neprípustná, keďže zákonom priznaným právnym prostriedkom nápravy je § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorého orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia len dôkazy získané zákonným spôsobom, a § 119 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého za dôkaz môže slúžiť všetko, čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona.

19. Tieto závery platia primerane aj na posúdenie ústavnosti namietaného príkazu na domovú prehliadku. Sťažovateľ má v prebiehajúcom trestnom konaní postavenie obvineného, trestné konanie vedené proti nemu je v štádiu prípravného konania. Je na orgánoch činných v trestnom konaní vrátane súdov, aby sa vysporiadali s námietkami sťažovateľa o nezákonnosti príkazu či na jeho základe zabezpečených dôkazov, a preto je ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre porušenie práv podľa čl. 13 ods. 4 ústavy, podľa čl. 21 ods. 2 ústavy, podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru napadnutým príkazom potrebné podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú odmietnuť.

20. Bližšie sťažovateľom neoznačený príkaz na prehliadku iných priestorov nebol v petite ústavnej sťažnosti označený za jej predmet, preto netvoril ani predmet prieskumu ústavného súdu.

III.2. K porušeniu práv sťažovateľa uznesením okresného súdu:

21. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, ktorého zmysel a účel spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

22. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Ak právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu delby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), ak by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde,

v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

23. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti spája svoje námietky proti uzneseniu okresného súdu s námietkami proti napadnutému uzneseniu krajského súdu. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Právomoci ústavného súdu rozhodnúť o sťažovateľom podaných námietkach smerujúcich proti uzneseniu okresného súdu predchádzala právomoc krajského súdu v sťažnostnom konaní, v dôsledku čoho ústavný súd odmieta túto časť ústavnej sťažnosti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu podľa § 132 ods. 1 a § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde. Vo vzťahu k časti ústavnej sťažnosti obsahujúcej argumenty, ktoré sa nenachádzajú v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť z dôvodu neprípustnosti podľa § 132 ods. 2 a § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.3. Posúdenie ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu z hľadiska garancií vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 50 ods. 3 a 4 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

24. Ústavný súd odkazuje na svoju stabilnú judikatúru (z recentných rozhodnutí IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021, IV. ÚS 251/2022, IV. ÚS 504/2022), podľa ktorej čl. 46 ods. 1 ústavy ako všeobecné ustanovenie upravuje základné právo na súdnu ochranu vo vzťahu ku konaniu vo veci samej a nevzťahuje sa na konanie o väzbe. Na väzobné konanie je aplikovateľný čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktorý je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, ktorých obsahom je aj právo na obhajobu vo svojom vyjadrení v čl. 50 ods. 3 ústavy, v jeho širších súvislostiach aj v spojení s čl. 50 ods. 4 ústavy a čl. 47 ods. 1 a 2 ústavy a ako také je obsiahnuté už v čl. 17 ústavy. Vzhľadom na to sú garancie vyplývajúce zo základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy súčasťou základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, a preto nie je potrebné namietat jeho porušenie samostatne, ale len v rámci garancií vyplývajúcich zo základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy.

25. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním nemôže dôjsť k porušeniu práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Článok 6 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces a zásadne sa teda nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť.

26. Pre absenciu vecnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom označených práv ústavný súd odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie práva podľa

čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 47 ods. 1, 2, čl. 50 ods. 3 a 4 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením.

III.4. Všeobecné judikatúrne východiská vo vzťahu k čl. 17 ods. 2 ústavy:

27. Na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, kde sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou.

28. Právo obvineného na obhajobu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať nepochybne aj za súčasť konania o väzbe, teda za súčasť procesných práv obvineného aj podľa čl. 17 ústavy. Povinnosťou všeobecných súdov je umožniť obvinenému uplatnenie práva na obhajobu tak, aby sa zachoval jeho reálny obsah a zmysel. Inak by totiž toto právo nebolo možné považovať za reálne, ale iba za teoretické, resp. iluzórne. Výklad príslušných ustanovení dotknutých právnych predpisov musí byť preto taký, aby uplatnenie práva na obhajobu v konaní o väzbe sa obvinenému reálne umožnilo (II. ÚS 76/2011).

29. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli. Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru (III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05, IV. ÚS 36/2020, IV. ÚS 237/2021), s ktorým musí byť v súlade, vrátane všeobecných princípov obsiahnutých v ňom výslovne alebo implikovane (Winterwerp proti Holandsku z 24. 10. 1979, séria A, č. 33, s. 19 – 20, bod 45 a Baranowski proti Poľsku z 28. 3. 2000, č. 28358/95, bod 51).

30. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd.

III.5. Posúdenie napadnutého uznesenia krajského súdu:

31. Kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli vyprovokovať také rozhodnutia a postupy všeobecných súdov v rámci rozhodovania o väzbe, ktoré by v určitom štádiu trestného konania predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní formálnych a materiálnych podmienok väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd. Z týchto hľadísk ústavný súd vychádzal aj v prejednávanom prípade. Vzhľadom na skutočnosť, že

napadnuté uznesenie krajského súdu a uznesenie okresného súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 379/2018, I. ÚS 161/2019, IV. ÚS 354/2020), ústavný súd pri preskúmaní zákonnosti a ústavnosti pozbavenia slobody sťažovateľa prihliadol pri posudzovaní dôvodnosti sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti na obidve rozhodnutia.

32. Rozsah posúdenia sťažnostných námietok ústavným súdom je úzko prepojený s namietaným spôsobom rozhodovania krajského súdu, ktorý „nevyčkal“ na doplnenie sťažnosti v lehote, ktorú si určil obhajca sťažovateľa. Ak je tento postup krajského súdu ústavne súladný, potom platí už vyslovený záver ústavného súdu, že námietky sťažovateľa, ktoré neboli uplatnené v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, prípadne do rozhodnutia krajského súdu, sú neprípustné.

33. Prioritným predmetom posúdenia sú teda námietky proti postupu krajského súdu, ktorý bol zavŕšený napadnutým uznesením, ktoré podľa názoru sťažovateľa bolo vydané predčasne. Ústavný súd podotýka, že po predložení kompletného spisu z okresného súdu bol krajský súd povinný postupovať urýchlene, pretože inak by sa vystavil možnosti nedodržania záruky vyplývajúcej v ústavnej rovine z čl. 17 ústavy, resp. z čl. 5 dohovoru a na zákonnej úrovni porušenia príkazu podľa § 2 ods. 6 Trestného poriadku premietnutého aj do § 192 ods. 3 Trestného poriadku. Krajský súd mal k dispozícii stručné odôvodnenie sťažnosti sťažovateľa z 23. júna 2025. Ústavný súd nepovažuje za porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy postup krajského súdu, ktorý na takomto základe pristúpil k rozhodnutiu, keďže k rozhodnutiu o sťažnosti mohol v zmysle § 192 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku pristúpiť aj bez akéhokolvek písomného odôvodnenia sťažnosti a nedostatok odôvodnenia nemohol byť dôvodom na jej zamietnutie. Ústavný súd sa nestotožňuje s argumentáciou sťažovateľa o strate významu práva predniesť vlastné argumenty v písomnej forme v prípade prijatia výkladu, že o sťažnosti rozhodujúci orgán je schopný preskúmať rozhodnutie súdu prvého stupňa v plnom rozsahu aj bez doplneného odôvodnenia sťažnosti.

34. Sťažovateľ netvrdil ani nepreukázal, že by vecné doplnenie odôvodnenia sťažnosti zaslal krajskému súdu ešte pred vydaním napadnutého uznesenia a že by ho krajský súd napriek tomu ignoroval alebo by sa s ním neoboznámil v dôsledku administratívneho pochybenia (II. ÚS 76/2011, II. ÚS 434/2021).

35. Sťažovateľ sa o dôvodoch väzby dozvedel z odôvodnenia okresného súdu. Ústavný súd berie na vedomie skutočnosť, že odôvodnenie sa zakladalo na informáciách, ktoré okresnému súdu predložil prokurátor, a že pre sťažovateľa je obťažné riadne spochybniť spoľahlivosť takéhoto odôvodnenia bez toho, aby mal dostatočnú vedomosť o dôkazoch, na ktorých je založené. Záruky práva na obhajobu preto vyžadujú, aby obvinenému bola poskytnutá dostatočná možnosť oboznámiť sa s tvrdeniami a ďalšími dôkazmi tvoriacimi podklad na odôvodnenie. Pre posúdenie ústavnej udržateľnosti napadnutého rozhodnutia nie je rozhodujúce, že krajský súd nezohľadnil lehotu, ktorú si sám určil sťažovateľ na doplnenie dôvodov sťažnosti. Rozhodujúce je, či mal reálnu možnosť po nahliadnutí do spisu dôvody sťažnosti doplniť.

36. Sťažovateľ si prevzal uznesenie okresného súdu 19. júna 2025 a jeho obhajca 23. júna 2025. Obhajca sťažovateľa do spisu nahliadol 25. júna 2025. Okresný súd predložil spis 30. júna 2025 krajskému súdu, ktorý rozhodol na nasledujúci deň (1. júla 2025). Od nahliadnutia do spisu do rozhodnutia uplynuli tri pracovné dni (5 kalendárnych dní). Tento časový rámec nepovažuje ústavný súd za zjavne nedostatočný z hľadiska uplatnenia práva na obhajobu nahliadnutím do vyšetrovacieho spisu a doplnením písomného odôvodnenia sťažnosti. Sťažovateľ nenamieta nedostatok času z dôvodu rozsiahlosti spisu či limitovaného času na oboznámenie sa s ním.

37. Na podústavnej úrovni je možné krajskému súdu vytknúť neúplné vysporiadanie sa s požiadavkou sťažovateľa na rešpektovanie ním určenej lehoty na doplnenie písomného odôvodnenia sťažnosti. Z praktického hľadiska možno považovať za racionálne sťažovateľom navrhované riešenie v podobe upozornenia súdu na neprimeranosť lehoty a následné určenie lehoty primeranej. Avšak na rozdiel od sťažovateľom odkazovaného prípadu z Českej republiky [nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3955/19 z 1. apríla 2020, ktorého aplikovateľnosť je obmedzená z dôvodu že nešlo o väzobnú vec (rovnako ako v prípade odkazovaného rozsudku najvyššieho súdu), ale o premenu trestu povinnej práce na trest odňatia slobody, ako aj z dôvodu odlišnej procesnej úpravy v tejto otázke, konkrétne pre absenciu ustanovenia obdobného § 192 ods. 3 Trestného poriadku] ústavný súd nepovažuje rozhodnutie krajským súdom pred uplynutím sťažovateľom určenej lehoty za procesné zlyhanie s dôsledkom v podobe porušenia práva na obhajobu pri väzobnom rozhodovaní.

38. Už okresný súd vo svojom uznesení uviedol, že žiadosť o nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu bola zaslaná vyšetrovateľovi elektronicky 18. júna 2025 o 23:36:31 h, ale vzhľadom na krátkosť času (nariadený väzobný výsluch sa uskutočnil 19. júna 2025 o 13:30 h) nebolo možné zrealizovať nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu, s čím sa krajský súd stotožnil. Aj túto skutočnosť zohľadnil ústavný súd pri jednostrannom podmieňovaní predloženia podrobnejšieho odôvodnenia nahliadnutím do spisu a poskytnutím ďalšej lehoty.

39. Ústavný súd nezistil také obmedzenie obhajobných práv sťažovateľa, ktoré by sa v dôsledku uprednostnenia požiadavky na urýchlené rozhodnutie o osobnej slobode rovnalo ich eliminácii či úplnej nemožnosti ich realizácie v rámci rozhodovania o väzbe. Z povahy vecí na úplnom začiatku väzobného stíhania nemožno dosiahnuť rozvinutie obhajobného práva obvineného v celom rozsahu, ako to je v ďalšom priebehu konania pri ďalších rozhodovaniach o osobnej slobode obvineného, resp. v priebehu konania vo veci samej. Sťažovateľ mohol skutočnosť zistenú po nahliadnutí do vyšetrovacieho spisu uviesť v žiadosti o prepustenie z väzby, ktorú mohol v tejto situácii podať podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku bez obmedzenia uvedeného v poslednej vete. Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ takéto konanie inicioval v októbri 2025, avšak na výsluchu konanom 17. októbra 2025 svoju žiadosť vzal späť.

40. Argument sťažovateľa o nepravdepodobnosti detailného oboznámenia sa krajského súdu so spisom je príliš hypotetický a všeobecný. V tomto smere iste nepostačuje tvrdenie, že krajský súd v danom období určite posudzoval desiatky iných prípadov, a preto sa nemohol v takom krátkom čase oboznámiť s celým spisom. Lehota rozhodovania krajského súdu sa nevyvíja zo štandardu urýchleného rozhodovania o väzobnej veci, ale navonok svedčí o uvedomení si povinnosti urýchleného postupu. Obsah napadnutého uznesenia nenasvedčuje, že by urýchlené rozhodovanie išlo na úkor riadneho vysporiadania sa so zákonnosťou uznesenia okresného súdu a primeranosťou väzby sťažovateľa. Krajský súd sa dostatočne zaoberal formálnou podmienkou väzby, ako aj základnou materiálnou podmienkou väzby sťažovateľa, a to dôvodnosťou podozrenia zo spáchania skutkov sťažovateľom vykazujúcich znaky trestného činu. Krajský súd odkázal na výsledky dovtedajšieho dokazovania uvedením konkrétnych dôkazov (výpoveď agenta, listinné dôkazy, predovšetkým záznamy o sledovaní osôb a vecí), uviedol vyjadrenie sťažovateľa, ako aj veľmi stručné hodnotenie dôkazov. Na odôvodnenie väzobného dôvodu uviedol viaceré okolnosti týkajúce sa druhu, charakteru, rozsahu či závažnosti stíhanej trestnej činnosti (spomenul závažnosť a vysokú spoločenskú nebezpečnosť, objem zobchodovanej látky, okresný súd v tomto smere uviedol „*venovanie sa trestnej činnosti*“ od marca 2025, resp. podľa vyjadrení spoluobvinených

približne rok). Okrem toho však uviedol aj jeden záznam v registri trestov a cieľ, ktorý mal byť ňou sledovaný (zabezpečovanie si finančných prostriedkov, resp. vyššieho životného štandardu). Krajský súd odkazoval aj na správne poukázanie okresného súdu na dovtedajšie nestotožnenie ďalších osôb podieľajúcich sa na stíhanej trestnej činnosti. Išlo však o podporný argument, a nie o samostatný dôvod, na ktorom krajský súd zakladal trvanie preventívnej väzby. Potom sa krajský súd vyjadril k možnostiam dosiahnutia účelu väzby inými prostriedkami.

41. Tvrdenie, že doplnenie odôvodnenia sťažnosti bolo doručené skôr, než bolo napadnuté uznesenie podané na doručenie poštovému podniku, nezakladá dôvodnosť námietky o predčasnosti vydania napadnutého uznesenia a porušenia základného práva na osobnú slobodu. Krajský súd vyhotovil napadnuté uznesenie 7. júla 2025 (šiesty deň po jeho vyhlásení), v tento deň dal pokyn na jeho expedovanie sťažovateľovi, ktorý si ho prevzal 8. júla 2025. Po vrátení spisu 9. júla 2025 okresnému súdu bolo napadnuté uznesenie expedované ostatným stranám 10. júla 2025, preto bolo na poštovú prepravu smerom k obhajcovi podané 11. júla 2025 a obhajca si ho prevzal 15. júla 2025. Tieto údaje nevyvolávajú časový nesúlad medzi potrebou bezodkladného rozhodnutia o sťažnosti a faktickým časovým priebehom doručovania napadnutého uznesenia.

42. Sťažovateľ v časti podania rozsiahlo brojí proti samotnému obvineniu a dôkazom, na ktorých je založené, k čomu ústavný súd uvádza, že tieto námietky presahujú rámec rozhodovania o väzbe a že je ich možné uplatniť v dostupných prostriedkoch ochrany v prípravnom konaní (sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, návrhy na vykonanie dôkazov), resp. žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa podľa § 210 Trestného zákona.

43. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, a teda nemožnosti vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu.

44. Vzhľadom na záver o absencii príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením nemožno uvažovať ani o porušení čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 4 ústavy na uvedenom skutkovom základe. Ide o základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady, ktoré nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva. Ich porušenie možno namietat len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie referenčných základných práv napadnutým uznesením, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel, a preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu